

Chloe Seager

Open-minded

Vertaald uit het Engels door Anna Livestro

A.W. Bruna Uitgevers

1

Ga duiken voor het te laat is

Holly

Ik ga me vanavond verloven.

O mijn god. Daar ga ik weer. Voor de honderd miljoenste keer herinner ik mezelf eraan dat dat niet *honderd procent zeker* is. Oké, Will heeft een chic restaurant geboekt – ik heb het opgezocht. Het heeft een dakterras en plafondhoge ramen met rondom uitzicht over Londen en op de menukaart staan allemaal dingen waarvan ik geen idee heb wat het kan zijn. Het is dus niet zomaar een restaurant. Het is overduidelijk een plek waar iemand een aanzoek zou kunnen doen. En oké, hij gedraagt zich al de hele week schichtig, stiekem. Het is me ook opgevallen dat hij zijn mooiste trui draagt – de trui die hij op de Shetlandeilanden heeft gekocht, die niet geveerd is zodat het de unieke kleur heeft van het schap waarvan de wol geschoren is – ook al zijn we allebei helemaal niet jarig (mijn verjaardag is in mei en die van hem in september) en hebben we net de kerstdagen achter de rug en heeft geen van ons beiden onlangs promotie gemaakt, tenminste, niet voor zover ik weet. En het is biologisch gezien onmogelijk dat hij zwanger is.

Dus wat zou het anders kunnen zijn? Misschien dat Will gewoon iets leuks wil doen omdat hij daar zin in heeft. Januari is een sombere maand... Misschien is hij het zat om alleen maar leuke dingen te doen in december? Misschien heeft hij een artikel gelezen in een mannentijdschrift over spontane acties en dat je er moeite voor moet doen om het dagelijks leven wat meer sjeu te geven.

Alleen... Will is helemaal niet van de verrassingen. In al die jaren dat we samen zijn heeft hij nog nooit een verrassing geregeld, behalve voor een van de eerdergenoemde bijzondere gelegenheden.

We worden dit jaar allebei dertig, dus we hebben er de leeftijd voor. We zijn bijna tien jaar samen. In oktober hadden we de bruiloft van Mason en Leah – prachtig, alleen jammer van haar tante die bijna de dood vond doordat ze zich in een olijf verslikte tijdens de speeches – en Laurence en Philippa hebben zich net verloofd. Het gebeurt overal om ons heen. Het is logisch. Het is *tijd*.

Ik breng een laagje mascara aan op de wimpers van mijn linkeroog. Mijn hand trilt, dus het resultaat is niet zo netjes, en dan knipper ik waardoor er een zwarte veeg onder mijn oog terecht komt. Ik ben van nature nooit goed geweest in me opmaken en nerveus zijn helpt niet.

Terwijl ik de schade probeer te herstellen verschijnt Will achter me in de spiegel. Ik stop snel met het trekken van een 'mascaratoet' en probeer het spul in plaats daarvan op nonchalant aantrekkelijke manier aan te brengen. Hij rommelt wat in een kast en haalt een nauwelijks gebruikte fles aftershave tevoorschijn.

'Je ziet er goed uit.' Hij observeert me en spuit wat van het geurtje in zijn nek.

'Dank je.' Ik bloos. Ik draag een geruite jurk met vierkante kraag omdat ik me herinnerde dat Will die mooi vindt.

Ik herstel mijn mascaraongelukje en maak het geheel af met lippenstift, doe dan een stap naar achteren en bekijk mezelf in de spiegel. Ik zie er inderdaad goed uit. Ik heb mijn haar gisteren laten knippen in de aanloop naar deze avond, dus ik heb geen dode puntjes. Ik heb zelfs mijn nagels gelakt. Ondanks het feit dat ik mijn eyeliner nooit helemaal symmetrisch krijg en mijn haar nooit goed blijft zitten, hoe lang ik er ook mee bezig ben, vind ik niks zo leuk als me optutten. Dat gevoel is precies de reden waarom ik in de mode ben gaan werken.

Als Will achter me langs loopt op weg naar buiten, knijpt hij in mijn kont. Tien minuten later kijk ik naar hem als hij onze voordeur op slot doet. Ik kijk omhoog naar ons kleine, grijze, bakstenen appartement met de blauwe voordeur dat al vier jaar ons thuis is en vraag me af hoe lang we hier zullen blijven wonen als we eenmaal verloofd zijn. Will heeft het er altijd over dat hij ooit naar het platteland wil verhuizen. Dat zou ik ook wel willen; als ik hier geen baan had gehad, was ik al vertrokken. Ik ben nooit zo gecharmeerd geweest van Londen als iedereen altijd lijkt te zijn.

We lopen hand in hand naar het treinstation. Het is een ongewoon milde, heldere avond voor de tijd van het jaar en ik geniet van de frisse lucht in mijn longen. Iedereen die we kennen had zoveel moeite met dertig worden. Maar, mijmer ik als ik me zo voorstel dat ik naar Will toe loop voor het altaar, zelf denk ik dat ik het eigenlijk wel leuk ga vinden.

In de trein zwijgen we allebei. Will is nogal een Serieuze Man – wat extreem sexy is – en als hij ergens zenuwachtig voor is, trekt hij zich diep in zichzelf terug tot datgene wat hem de zenuwen geeft weer voorbij is: een sollicitatiegesprek, een belangrijke vergadering, lunch met zijn ouders. Niet dat hij vanavond per se iets heeft om nerveus over te zijn, breng ik mezelf in herinnering, want dat hij een aan-

zoek gaat doen is niet honderd procent zeker.

Tijdens de wandeling naar het restaurant observeer ik alles om me heen aandachtig, probeer alles op te slaan en de kleine details te onthouden van deze – mogelijk, maar niet zeker – gedenkwaardige avond in ons leven. Als hij uiteindelijk toch geen aanzoek doet, is er natuurlijk niets aan de hand. Dan vergeet ik gewoon hoeveel lantaarnpalen we passeerden en het gekef van dat hondje en de vrouw van middelbare leeftijd die tegen haar vriendin klaagde over dat ze het eten in de Asda gewoon niet ‘vertrouwde’. Maar als hij wel een aanzoek doet, kan ik onze kinderen precies vertellen hoe het allemaal ging.

We zijn bij het restaurant en stappen een glazen lift in die ons naar de vijfde verdieping brengt. Het is prachtig, op een wat voor de hand liggende manier. Modern chic. Ik bedenk me hoe bizar het is dat mensen hun hele leven als normale mensen samenleven en dat er dan als het op een aanzoek aankomt ineens een gigantische fonkelende bol wordt gehuurd die half aan een berg hangt of dat ze te paard een zaal in rijden en dat er dan op dat paard een gigantische, met glimmende steentjes versierde troon is vastgemaakt. Maar ik bind snel weer in. Will heeft duidelijk veel moeite gedaan om deze avond te organiseren en het is nou ook weer niet zo atypisch voor ons. Tenzij de andere gasten en het personeel betaalde acteurs zijn die dadelijk opspringen en gaan zingen.

Ik kijk de vrouw aan de balie argwanend aan. God, dat mag ik toch niet hopen. Hoe moet ik mijn gezicht in de plooi houden als zij straks misschien voor me gaat optreden?

‘We hebben een reservering om zeven uur, onder Will Mayhew.’ Will schraapt zijn keel. Ik vind het altijd schattig dat hij zich ongemakkelijk voelt als hij zijn eigen naam hardop uitspreekt.

We worden naar onze tafel bij het raam gebracht. Het uit-

zicht is fraai. We kijken uit over de stad en ik vind eigenlijk dat die er niet echt zo intimiderend uitziet als je hier boven in de lucht hangt. Zo boven al het lawaai en de mensen die toekijken als jij op een stoeltje gaat zitten in de metro en dan niks zeggen terwijl ze weten dat die nat is. De ober vraagt of we iets willen drinken.

‘Waar heb jij zin in?’ Will tuurt naar de wijnkaart. ‘Gaan we voor de champagne?’

Will wil meestal geen champagne omdat het te duur is, maar ik knik. Het lijkt me typisch iets wat je moet bestellen als je gaat verloven.

Niet dat we dat ook echt gaan doen.

Will legt de menukaart neer. Hij kucht en neemt een slok water. Dan scannen zijn ogen de ruimte. ‘Best leuk hier, toch?’ vraagt hij. ‘Het schijnt dat het lamsvlees hier heel goed is.’

Ik doe hem na en kijk rond. ‘Ja, echt prachtig.’ Gezellig is anders, maar objectief gezien is het wel een fraaie zaak.

‘Je vindt het niet leuk,’ stelt Will vast.

‘Nee, joh! Ik vind het geweldig!’ Ik raak in paniek, bang dat ik hem beledig op onze bijzondere avond. Ik ben nog nooit zo attent behandeld. Dit is de droom van ieder meisje.

De ober komt onze champagne brengen. Hij ontkurkt de fles en de feestelijkheden kunnen beginnen. Op dat moment, terwijl ik naar Will kijk, met achter hem het uitzicht op Londen, snap ik ineens dat mensen op een bijzondere manier willen markeren dat ze hun leven voor altijd aan elkaar willen verbinden.

Als de ober vertrekt, heft Will zijn glas. ‘Proost,’ zegt hij en we klinken.

‘Wat ga jij bestellen?’ vraag ik, terwijl ik het menu probeer te decoderen. Er staan veel dingen op die ik niet snap en de studie die ik er van tevoren van heb gemaakt had geen nut

omdat ze blijkbaar elke dag een nieuwe kaart hebben. Wat is een *poussin*?

‘De cocotte met morieljes als voorgerecht,’ zegt hij, ‘en dan de knapperige lamsbuik.’

Ik knik. ‘Ik wilde beginnen met de erwtensoep...’ Voornamelijk omdat ik weet wat dat is.

Will schudt zijn hoofd. ‘Nee joh, zonde om erwtensoep te nemen hier. Neem de rilette van sardines, die vind je vast lekker.’

‘Oké, klinkt heerlijk.’ Ik klap mijn menukaart dicht. Leuk dat Will zoveel verstand heeft van eten en dat hij zo attent is om dingen aan te bevelen waarvan hij weet dat ik ze lekker zal vinden.

Hij neemt een flinke slok en kraakt dan zijn knokkels. ‘Holly,’ zegt hij, ‘ik heb je eigenlijk hier mee naartoe genomen omdat er iets is waar ik het met je over wil hebben.’

Mijn hart begint wild te kloppen. Dus we vallen meteen maar met de deur in huis. O mijn god. *Het gaat gebeuren.*

Of wacht... nee. Hij wil met me prátén over trouwen? Dat klinkt niet goed. Ik heb geen tijd om het te verwerken want hij praat maar door.

‘Weet je nog dat we altijd zeiden dat we de wereld weleens zouden willen verkennen? Of Frans wilden leren, of zo? Of dat jij wilde leren duiken?’

Ik frons. ‘Eh...’

Misschien heb ik ooit weleens dat soort dingen beweerd, in het voorbijgaan. Lang geleden, toen we begin twintig waren en ik nog dacht dat ik wegkwam met een baret op mijn hoofd. Een uitgesproken verlangen naar duiklessen kan ik me alleen niet herinneren. Ik heb zelfs nog nooit gesnorkeld. Waar heeft hij het over?

‘Ik geloof niet dat...’ begin ik, maar Will valt me in de rede. Hij schuift onrustig op zijn stoel.

‘Denk je weleens na over dingen die je écht wilt doen en dat je dan denkt, ik weet niet, dat je tijd tekortkomt?’ Hij praat snel en zijn toon heeft een soort ingestudeerde vrolijkheid, alsof hij een verkooppraatje houdt. ‘Zo van, als ik nu geen duiklessen neem, wanneer dan wel? Ik bedoel, we worden dit jaar al dertig.’

Ik snap er nog steeds helemaal niks van. Het is bijna te laat om duikles te nemen? Wil hij soms ontslag nemen en naar Hawaï verhuizen?

‘Wil je verhuizen?’ vraag ik. ‘Ben je uitgekeken op Engeland?’

‘Nou, ik...’ Hij zucht en kijkt intens ongemakkelijk.

‘Ik weet niet of dit wel zo’n goed moment is om een sabbatical te nemen,’ opper ik. ‘We hebben allebei zo hard gewerkt om te komen waar we nu zijn. En jij hebt deze baan nog maar net. Ik weet wel dat je er veel stress van hebt gehad, maar dat gaat het allemaal waard zijn. Het is je droombedrijf... Ik denk dat je er spijt van krijgt als je nu weggaat.’

Will kijkt schaaftachtig en neemt nog een slok champagne. ‘Ja, nee. Ik wil het land niet uit.’

‘O.’ Waar heeft hij het dan in vredesnaam over?

‘Je weet wel dat...’ Hij aarzelt. Ik zie hem zoeken naar de juiste woorden. ‘Je weet toch wel hoe we ons allebei weleens afvragen hoe het zou zijn om met andere mensen te daten?’

Het voelt alsof ik net keihard tegen mijn achterhoofd ben geraakt door een bal. Ik zat gewoon in het park te genieten van de zon en die bal kwam uit het niets en nu suizen mijn oren en prikken mijn ogen.

‘O ja?’ vraag ik met een klein stemmetje. Ik ben verdoofd. Ik heb het gevoel dat de bal niet het enige is wat op me afkomt. Als ik zo de straat oloop, word ik vast omvergereden door een bus.

‘Ja, daar hebben we het toch weleens over? Op Masons

bruiloft, bijvoorbeeld. Ik vind het hartstikke fijn dat we over alles kunnen praten, Holly, en ik weet dat je het wel snapt.’

Ik peins me suf waar we het dan precies over hebben gehad op Masons bruiloft. Misschien dat Will een opmerking maakte als: ‘Waanzinnig toch, dat ze nu nooit met iemand anders naar bed zullen gaan dan met elkaar,’ en dat ik toen zei: ‘Nou.’ Maar ik dacht dat hij bedoelde dat het waanzinnig was als in: hoe vliegtuigen waanzinnig zijn. Of hoe waanzinnig het is om een hond te nemen. En inderdaad, objectief gezien is het verbijsterend dat mensen in van die luchtsigaren gaan zitten die hen van het ene land naar het andere brengen of dat ze kleine dieren in huis nemen die ooit wild waren en door generaties van selectief fokken zijn gedomesticeerd. Ik had me niet gerealiseerd dat hij bedoelde dat het wáánzin was, en dat ik, door het toen met hem eens te zijn, beaamde dat ik ook ‘met andere mensen wilde daten.’

Is dát soms waar hij op doelt? Nee toch?

‘Hebben we het nog steeds over duiken?’ vraag ik, vurig hopen van wel. Ik zou nog liever naar Hawaï verhuizen dan doen waar hij blijkbaar naartoe wil met dit gesprek.

Will drinkt zijn glas leeg en vult het bij. ‘Ik weet het niet, nu we dertig worden vind ik gewoon... Het is er de tijd voor, snap je? Als we het ooit nog gaan doen, dan zou het nu moeten.’

Mijn hoofd tolt. ‘Dus... even voor de duidelijkheid...’ Ik krijg de woorden nauwelijks mijn mond uit. ‘Jij wilt... met andere mensen daten?’

‘Ik denk gewoon, als we het nu niet doen, wanneer dan wel?’

Eh... nou, nóóit? Hij doet net alsof dit een gedachte is waar ik zelf ook mee heb gespeeld. Alsof we hier samen bewust naartoe hebben geleefd. Heb ik serieus de indruk

gewekt dat ik in andere mensen geïnteresseerd ben? Absoluut niet. Ik kan me de laatste keer dat ik serieus aan een andere man heb gedacht niet meer herinneren. Ik heb wel een keer een seksdroom gehad over onze makelaar Stefan, toen ik die in de supermarkt een ijslolly had zien kopen. Maar daar heb ik me een week lang schuldig over gevoeld. En trouwens, hoe kan Will dat nou weten?

‘Will.’ Ik klink ademloos, maar ik wil dit heel graag zo snel mogelijk ophelderen. ‘Ik geloof dat je me verkeerd hebt begrepen. Ik wil helemaal niet met andere mensen daten.’

Will kijkt gekweld, alsof dit precies de verkeerde reactie is. En dan realiseer ik me dat hij heel graag wil dat ik dit wil. Ik wist niet dat dit een examen was, maar ik ben gezakt.

‘O,’ zegt hij.

Hij klinkt teleurgesteld. Ik vind het verschrikkelijk om Will teleur te stellen. Ik wil hem alleen maar gelukkig maken en nu blijkt dus dat ik totaal geen idee had van hoe hij zich voelde. Een hete kluwen schaamte en angst begint door mijn maag te rollen. O, god. Wat een ongelooflijke vernedering dat ik er zo ver naast kon zitten. Hoe is het mogelijk dat ik deze hele situatie zo spectaculair verkeerd heb ingeschat? Waarom zat ik niet op dezelfde golflengte als hij? We zouden een team moeten zijn en hij probeert me een bal toe te gooien, maar ik sta helemaal aan de andere kant van het veld.

Hoe lang zit hij hier al over na te denken? vraag ik me af. Hoe lang wil hij dit al? Sinds wij een relatie hebben? Niet dat ik liever in een wereld leef waarin al zijn exen dood zijn, maar bij de gedachte dat hij dit soort ideeën heeft – waar hij nu nog naar handelt ook – word ik een beetje misselijk.

En ik maar denken dat hij me ten huwelijk wilde vragen. De Holly die dat dacht en de Holly die ik nu ben zijn inmiddels twee totaal verschillende mensen die in volkomen

verschillende werelden leven. Binnen vijf minuten ben ik uit mijn oude leven gerukt en ben ik in een gloednieuwe realiteit neergekwakt. Eentje waarin mijn vriend ‘andere mensen wil daten’ en ik dat blijkbaar ook moet doen.

‘Dus jij denkt daar zelf nooit over?’ gaat Will verder.

‘Nou.’ Ik denk aan Stefan en hoe behoedzaam hij zijn ijslolly uitpakte. ‘Ik geloof... Ik bedoel... Ik zie heus wel dat andere mensen aantrekkelijk zijn, of zo.’

Meer heb ik niet in huis om mijn ontoereikendheid te verbloemen. Het is uiteraard niet genoeg, dus ik sta op het punt in huilen uit te barsten. O nee, daar ga ik al. Mijn ogen worden warm en mijn zicht wordt wazig. Ik denk aan de Holly van twee uur geleden die al die moeite in haar mascara heeft gestoken omdat ze dacht dat ze zich ging verloveren en ik wil nog veel harder huilen.

‘Holly, niet huilen, alsjeblieft,’ mompelt Will, met een snelle blik naar de tafel naast ons, als de dood dat iemand het opmerkt. Hij reikt naar mijn hand. Ik grijp hem vast alsof hij een reddingsboei is en probeer me te herpakken. Ik knipper verwoed met mijn ogen en slaag erin de tranen te bedwingen.

‘Ik geloof gewoon dat dit op de lange termijn een heel goed idee kan zijn voor ons,’ legt Will sussend uit terwijl hij met zijn duim over mijn handpalm wrijft. ‘Als we zestig zijn, willen we niet terugkijken op ons leven met het idee dat we allerlei ervaringen hebben gemist en dat we elkaar dat dan kwalijk nemen. Ik heb in een artikel gelezen dat het tijdelijk openstellen van een relatie zinvol kan zijn voor stellen die elkaar hebben leren kennen toen ze nog heel jong waren. Als ze eenmaal een bepaalde leeftijd hebben bereikt, zijn ze blij dat ze het gedaan hebben.’

Ik slik. De stuiterende, misselijkmakende knoop in mijn maag komt een beetje los. Will ziet dit dus in de context van *ons*, en van wat het beste is voor onze toekomst, ook al snap

ik er nog even niks van. Hij denkt na over wat het beste voor ons is op de lange termijn.

‘Dus... wat wil je dan precies?’ vraag ik.

‘Nou...’ Will ademt in. ‘Ik wil graag een open relatie proberen.’

‘Een... open relatie,’ herhaal ik.

Uit mijn mond klinkt dat als een belachelijk zinnetje. Het rolt niet lekker van mijn tong. Open relaties zijn dingen die gebeuren in documentaires van Louis Theroux of weet ik veel, romans van Jilly Cooper (denk ik). Maar echte mensen doen dat soort dingen niet. *Wij* doen dat soort dingen niet.

Als ik niets meer zeg, wil Will mijn champagne bijvullen, maar ik heb mijn eerste glas nog nauwelijks aangeraakt.

‘Wat denk je?’ gaat Will verder. ‘Zou je het op zijn minst willen proberen? Kijken of het iets voor ons is? Ik wil niet dat spijt in de weg staat van gelukkig zijn, samen, voor de rest van ons leven.’

Voor de rest van ons leven. Hij doet dan wel geen aanzoek, maar hij wil wel voor altijd bij me blijven. Mijn gevoel schreeuwt nee, maar ergens zie ik ook de logica wel in van wat hij zegt. Als we voor altijd bij elkaar blijven, wil ik niet dat Will spijt krijgt. Ik wil niet dat hij me uiteindelijk iets kwalijk gaat nemen.

‘Ik... Misschien?’ zeg ik inschikkelijk. ‘Moeten we het nu al beslissen?’

‘Nee, natuurlijk niet. Neem je tijd. Denk erover na.’

Will glimlacht naar me en pakt ook mijn andere hand, zodat hij ze allebei aan de andere kant van de tafel vasthoudt. Hij geeft er een geruststellend kneepje in.

‘Sorry,’ mompel ik, terwijl ik mijn handen uit de zijne laat glijden en opsta. Ik voel ineens de drang om zo ver mogelijk bij hem vandaan te gaan, ook al weet ik dat dat niet

eerlijk is en hij oprecht denkt dat dit goed voor ons is. Ik pak mijn handtas. ‘Ik moet naar de wc.’

Will knikt. Het lukt me niet om hem aan te kijken. Ik loop snel naar de andere kant van het restaurant, op zoek naar het damestoilet, maar dat kan ik niet vinden. Mijn hersenen werken niet goed en mijn voeten bewegen op de automatische piloot.

Uiteindelijk leun ik tegen een muur, om een hoek, tussen een paar lege tafels. Ik moet iemand spreken. Iemand die me kan helpen dit te verwerken, die het beter kan maken. Iemand die misschien kan bevestigen wat Will zegt over dat dit uiteindelijk onze relatie sterker zal maken en dat het iets positiefs is voor de toekomst. Ik vis mijn telefoon uit mijn tas, maar terwijl ik door de lijst van vrienden scroll – *onze* vrienden – weet ik instinctief dat niemand van hen zou snappen wat Will precies wil. De meesten van hen zijn inmiddels verloofd of getrouwd en hebben nooit een open relatie gehad. In het gunstigste geval zouden ze cynisch zijn en in het ongunstigste geval geschokt.

Ik overweeg om Tomi te appen. Ik geloof niet dat hij zo hard zou oordelen als mijn andere vrienden, maar wat ik er zelf van vind zou ik voor hem niet kunnen verbergen. Hij zou meteen doorhebben hoe verdrietig ik ben en me in niet mis te verstane bewoordingen zeggen dat ik niets moet doen waar ik me niet goed bij voel. En dat is niet wat ik nu wil horen, want wat als Will dit nou echt zo graag van me wil?

Ik kijk om me heen naar de chique bar, de gedimde verlichting, de fonkelende stad aan de andere kant van het raam. Het voelt niet meer mooi, maar vreemd en onbekend. Deze hele avond is van een droom in een nachtmerrie veranderd en we hebben ons voorgerecht nog niet eens gehad.

Niet te geloven dat ik dacht dit de avond zou zijn dat ik me ging verloven.

2

Altijd plassen na de seks

Fliss

God straft me omdat ik te veel seks heb. Dat is de enige reden die ik kan bedenken waarom ik in drie maanden tijd al twee keer een blaasontsteking heb gehad.

‘Jennyyy!’ roep ik wanhopig, terwijl ik mijn cranberrysap tegen mijn borst klem.

Ik heb keurig alle voorzorgsmaatregelen genomen. Ik ben metéén erna gaan plassen en douchen. Zo snel dat het eerlijk gezegd vrij onbeleefd overkwam. *Het was lekker, maar ik moet nu wel meteen effe afspoelen.* En de blaasontsteking brandt en steekt nog steeds als een dolle.

‘JENNY!’ roep ik weer, bonkend op de voordeur. Ik kan haar door het open raam horen praten, dus ik weet zeker dat ze er is en dat ze doet alsof ze me niet hoort. Ik snap dat ze zich liever niet inlaat met mijn onzedelijke manier van leven – haar woorden, niet die van mij – en met het feit dat ik halverwege de ochtend thuiskom nadat ik duidelijk de hele nacht op een date ben geweest, wrijf ik haar dat nog even flink in. Maar het is nou ook weer niet zo dat ik er een gewoonte van maak – meestal sluipt ik rond een

uur of één 's nachts weer binnen, zodat ik er 's ochtends gewoon ben. Alleen was ik mijn sleutels kwijt, en ik kon haar moeilijk midden in de nacht wakker maken.

‘JENNYYY,’ jammer ik.

Dan hoor ik eindelijk beweging. Ze komt op haar dooie akkertje de trap aflopen en doet heel lang over het zoeken naar de juiste sleutel. Die steekt ze in het slot waarna ze hem langzaam omdraait...

Zodra de deur opengaat schiet ik langs haar en haar pluizige roze badjas, waarbij ik overal cranberrysap mors. Ik schiet de plee in, ga zitten en wacht tot de opluchting komt. Die komt natuurlijk niet, want dat is het gemene van een blaasontsteking.

Jenny klopt op de badkamerdeur. ‘Sorry!’ roept ze. Het klinkt anders helemaal niet of het haar spijt. ‘Ik zat in een Zoom-vergadering en mijn telefoon lag aan de andere kant van de kamer. Ik hoorde je niet.’

Ze hoorde me donders goed. Ze houdt wel van me, hoor, maar op de manier waarop je van een jonger broertje of zusje houdt. Eentje die je graag martelt.

‘Geeft niks,’ lieg ik zo liefjes mogelijk.

‘Geen topdag om jezelf buiten te sluiten,’ zegt ze grinnikend.

‘Zeg dat,’ antwoord ik knarsetandend. Ik hoor haar op haar gigantische pantoffels door de gang sloffen en naar boven gaan.

Mijn telefoon zoemt. Het is Ash.

Hoe is je ochtend?

Pijnlijk. Vol spijt en proanthocyaniden.

Prima. Jenny doet een beetje lullig, zoals gewoonlijk.

Ik kan beter niet over mijn blaasontsteking beginnen. We hebben al een week geen seks gehad, dus dan weet hij meteen dat het niet door hem komt. Ook al mag ik met anderen naar bed, ik vind het beter om daar niet de hele tijd op te zinspelen. Voor ons bestaat een succesvolle open relatie uit de juiste hoeveelheid eerlijkheid en de juiste hoeveelheid op je tenen om die gigantische olifant in de kamer heen sluipen. Vroeger spraken we wel altijd over onze afspraakjes, totdat we gaandeweg leerden welke informatie we wel konden delen en welke liever niet.

Mijn telefoon zoemt weer. Deze keer is het niet Ash.

Zit nog steeds aan gisteravond te denken.

ARGH. Ik ook, Finn met het Glanzende Haar, en ik had liever dat het NOOIT GEBEURD WAS. Het is één ding om een blaasontsteking te krijgen van serieus goede seks, maar als het op zijn best twijfelachtig was, dan slaat het dus helemaal nergens op. Hij bleef maar naar zichzelf in de spiegel staren, in plaats van naar mij – zo onbeleefd – en zwiepte steeds met dat glanzende haar van hem alsof hij in een shampooeclame zat. Het was dit brandende gevoel in mijn urinewegen absoluut niet waard.

Je bent een oraal talentje ;)

Jij anders niet.

Een van de vele dingen die ik nog steeds niet snap van mannen – ook al heb ik er al een enorm aantal gedatet – is waarom sommigen je vieze dingen appen om negen uur 's ochtends. Sexting, ik ben er voor, maar wacht gewoon even tot de middag. Laat me eerst alsjeblieft mijn Rice Krispies zonder zonde wegwerken.

Uiteindelijk sta ik op van de wc en loop naar de keuken, waar ik blijf nippen van mijn cranberrysap – die trouwens geen effect heeft. De dokter belt me straks, om twee uur, en ik zie ertegen op. Ik weet al precies hoe veroordelend hij gaat klinken. ‘Een blaasontsteking, alweer? Ik zie dat we je drie maanden geleden ook antibiotica hebben voorgeschreven voor hetzelfde probleem.’

Ik hoef tenminste niet naar kantoor te bellen om uit te leggen waarom ik niet kom werken. Goddank voor flexibele werktijden. Het feit dat er altijd plek is als ik naar kantoor wil, maar dat niemand het erg vindt als ik thuis werk, is een van de belangrijkste redenen dat ik graag werk bij een freelance vertaalbureau als Traduire.

Ash appt weer.

Haha, wat heeft Jenny nu weer gedaan? Ik wil het allemaal horen straks. Zie ik je om halfzeven? Ik neem spullen mee voor fajita's.

De schat. Ik baad even in zijn liefde en vraag me weer af waarom hij nou precies op een donderdag langs wil komen. Ash en ik hebben een vast weekschema. Woensdag, vrijdag en zondag brengen we met elkaar door. Alle andere dagen stellen we niet te veel vragen over wat de ander aan het doen is. Vage eerlijkheid is de solide basis waarop onze relatie is gebouwd. Het is niet dat ik niet wéét dat hij met andere mensen naar bed gaat, maar ik wil niet heel precies weten wanneer dat gebeurt. Als we elkaar alleen op bepaalde dagen zien, hoeven we nooit dat ongemakkelijke ‘Eh, nee ik heb het druk die avond’-gesprek te voeren.

Het voorkomt ook dat we te veel ruzie hebben. Het is een zorgvuldig uitgedokterd en uitermate nuttig systeem dat al jaren werkt, dus zijn verzoek verraste me. Gelukkig had ik

geen afspraakje gepland staan, maar dat had makkelijk gekund.

Mijn brandende blaas had me even afgeleid van deze raadselachtige wending, maar nu moet ik er toch weer aan denken. Heeft hij een hersenschudding overgehouden aan toen hij laatst van zijn fiets viel? Heeft hij soms de dagen van de week niet helemaal scherp? Of heeft hij verschrikkelijk nieuws voor me? Maar hij doet helemaal niet alsof er iets mis is. Misschien is het juist wel goed nieuws?

De rest van de dag verdiep ik me in juridische documenten die ik naar het Duits aan het vertalen ben, om mijn gedachten af te leiden van de zeurende pijn. Er is niets ongevoons aan het document – dit soort teksten heb ik al een miljoen keer vertaald – dus op de een of andere manier lukt het me om wat te werken tot twee uur, als de dokter belt. Dan sprint ik zo ongeveer naar de apotheek om mijn overheerlijke medicijntjes te gaan halen.

Stipt om vijf uur check ik of Jenny niet in de keuken is en schenk dan een glas gin voor mezelf in. Toen ze me een keer zo vroeg al betrapte met drank, heeft ze mijn cocktailglas – maatje vissenkom – een maandlang verstopt. Jenny keurt alcohol voor het eten niet goed. Jenny keurt niet veel goed van wat ik ook doe, maar haar stille gemompel, in de stijl van mijn moeder, zorgt er in elk geval wel voor dat ik me thuis voel.

Om halfzeven belt Ash aan. Ik ben benieuwd naar de reden achter zijn onverwachte aanwezigheid op een donderdag, maar ik vind het ook gewoon fijn om hem te zien. Ik doe de deur open en neem hem eens goed in me op. Lang donker haar omlijst zijn lichtbruine huid en fijne jukbeenderen. Hij draagt een spijkerbroek en een T-shirt, dus hij zal vandaag niet naar de rechtbank zijn geweest. Hij ziet er

gebroken uit. Ik durf te wedden dat hij in Brixton was bij het gezin dat net een drieling heeft geadopteerd.

‘De drieling?’ vraag ik.

Hij knikt en mijn blik valt op de donkere kringen onder zijn ogen. Onze banen zijn in dit opzicht werelden van verschil – ik freelance vertaler, hij maatschappelijk werker. Want Ash vindt het heerlijk dat zijn werk zo persoonlijk is, terwijl ik juist altijd werk nodig heb gehad waarbij ik me kan afzonderen. De documenten die ik vertaal hebben geen gevoelens en komen niet bij me met hun problemen, en zodra het vijf uur is, hoef ik er niet meer aan te denken. Ash helpt mensen door betrokken te zijn bij de meest intieme aspecten van hun levens, dus hij kan dat niet zomaar achter zich laten. Soms ligt hij de hele nacht te malen over een zaak.

Ik was altijd bang dat onze relatie zou lijden onder het feit dat het hem moeite kost om dingen gescheiden te houden. Ik vind het leuk om nieuwe mensen te leren kennen, maar er komen geen hevige emoties bij kijken, en al mijn andere relaties zijn superkort. We hadden eerst een tijdslimiet van twee weken voor die andere relaties, maar uiteindelijk hebben we die verlengd, omdat dat te kort was voor Ash; hij is zo’n mensenmens, dus hij wil iets langer bij andere mensen blijven dan ik. Maar we hebben allebei zo onze eigen redenen om een open relatie te hebben, en zijn gevoelens voor andere mensen doen niets af aan wat hij voor mij voelt.

‘Het was een zware dag, ja,’ zegt hij als hij langs me heen loopt, de keuken in. Ik volg.

Hij zet de boodschappentas op het aanrecht en laat zich dan dodelijk vermoeid tegen me aan zakken. Ik sla mijn arm om zijn schouders en snuif zijn geur op. Als ik Ash omhels, lijkt al het andere minder stressvol. Hij is als een icepack tegen een gloeiend heet voorhoofd. Een zuringblad

in een veld vol brandnetels. Antibiotica voor een ontstoken blaas.

‘Gaat het wel?’ Ash gaat rechtop staan en kijkt naar mijn benen. Ik ben onrustig van de ene op de andere voet aan het wippen. Mijn blaas speelt weer op. Die gin had ik absoluut niet moeten drinken.

‘Ja, hoor.’ Ik grijns, maar waarschijnlijk ziet het er eerder uit als een grimas. ‘Met jou?’

‘Ja,’ zegt hij glimlachend. ‘Ja, met mij is alles goed.’ Dan kan het dus geen slecht nieuws zijn, realiseer ik me, opgelucht dat het geen moeilijk gesprek gaat worden. Ik kijk in zijn ogen en het enige wat ik daarin vind is warmte. Het afschuwelijke, behoeftige deel van me dat niemand anders ooit te zien krijgt, wordt wakker en ik buig me naar hem toe om hem te kussen.

Ergens in mijn achterhoofd, hoe vaag en ver weg ik het ook houd, is er altijd de mogelijkheid dat Ash iemand anders leert kennen. Een leuker iemand, iemand die minder stekelig is dan ik, minder een betweter, zorgzamer, grappiger, vrolijker. Of misschien is het wel niks van dat al en is het gewoon iemand met wie hij om onverklaarbare redenen een sterkere band heeft.

Maar dan herinner ik mezelf eraan dat dat ook gebeurt met mensen in exclusieve relaties; dat risico neem je niet weg als je niet met andere mensen datet. Ash en ik kiezen er gewoon voor om erop te vertrouwen dat onze band sterk genoeg is dat het erkennen van gevoelens voor andere mensen daar geen invloed op heeft. En we hebben de regel dat als onze gevoelens voor iemand anders verwarrend worden, we het de ander meteen vertellen.

Ik mag ook graag geloven dat ik blij voor Ash zou zijn als hij inderdaad iemand zou ontmoeten met wie hij liever wil zijn dan met mij. Ash is de liefste, slimste en gewoon de

allerleukste jongen die ik ooit heb ontmoet. Als er iemand is die hem echt gelukkiger zou maken dan ik, dan zou ik dat voor hem willen. Dat zou ik trouwens ook voor mezelf willen. Ik wil niet bij elkaar blijven uit gewoonte of omdat we nooit de kans hebben gekregen om die ander te ontmoeten. Ik wil altijd voor elkaar kiezen en ik zie niet in hoe we honderd procent voor elkaar kunnen kiezen als we ons afsluiten voor andere mensen. Als hij liever met iemand anders zou zijn, dan zou ik willen dat hij ervoor gaat.

Wat niet wil zeggen dat dat geen pijn zou doen.

‘En...’ ga ik verder, minder nerveus over wat hij te zeggen zal hebben. Misschien heeft hij zich wel echt in de dag vergist? ‘Want nou ja, je weet toch dat het vandaag, eh...’ Ik wil hem er eigenlijk op wijzen dat het donderdag is, maar ik aarzel. We hebben het nooit over onze agenda. Wel toen we de basisregels afspraken, maar in de drie jaar dat we sindsdien samen zijn, is het gewoon een stilzwijgende zaak geworden.

Ash haalt diep adem om te antwoorden als Jenny’s zwarte, glanzende gordijn van haar en ronde, lachende wangen in de deuropening verschijnen. Ze loopt nog steeds rond in die pluizige badjas. Ash komt hier zo vaak dat ze niet meer de moeite neemt om zich aan te kleden als hij er is. ‘Ash!’

‘Alles goed, Chenny?’ Ash draait zich naar haar om. Jenny’s achternaam is Chen. Ze giechelt. Dit is dus de *story of my life*... Iedereen vindt Ash leuker dan mij. Hij is mijn vermomming. Mijn nepbaard. Mijn vrijkaartje voor de normale samenleving. Ik kan het ze niet kwalijk nemen, want hij is ontegenzeggelijk sympathiek. Zelf ben ik waarschijnlijk minstens twintig procent aardiger sinds ik hem ken.

Gelukkig is zijn eigen achternaam Ogawa-Taylor en is er geen voor de hand liggende bijnaam die Jenny hem kan geven. Dat zou ik misschien niet trekken.

‘Ik wist niet dat je zou komen! Het is toch donderdag?’ Ze kijkt argwanend van de een naar de ander.

‘Heb je honger?’ vraagt hij, de vraag tactvol ontwijkend. ‘Zin in fajita’s?’

‘Oehhh.’ Jenny zet grote ogen op. ‘Lekker. *Gossip Girl*?’ Ze gebaart achter zich naar de zitkamer. Ash vervult al Jenny’s bingebehoefte op tv-gebied. Zelf heb ik in die zin niet echt iets te bieden. Ik kijk wel samen met haar, maar ze is altijd teleurgesteld in mijn reacties. Blijkbaar stekt mijn adem nooit op de juiste momenten.

‘Ja tuurlijk, straks. We komen zo weer naar beneden.’ Ash glimlacht en pakt mijn hand, wurmt zich langs Jenny en neemt me mee naar de gang.

Terwijl we de trap oplopen, begint mijn hart sneller te kloppen. Als hij nu met me wil praten – onder vier ogen – dan moet er wel iets mis zijn. Mijn zenuwen spelen weer op en het bevalt me niks. Het voelt precies zoals vlak voor ik moet tolken voor een heleboel mensen in de rechtbank of als ik bij mijn ouders langsga.

We komen aan in mijn slaapkamer. Ik ga op het bed zitten terwijl Ash de deur achter ons dichtdoet.

‘Wat is er aan de hand?’ Ik probeer kalm te klinken.

Hij gaat naast me zitten en pakt mijn hand. ‘Ik heb hier lang over nagedacht en ik wil graag exclusief zijn,’ zegt hij alleen.

Een van de dingen die ik altijd zo leuk vind aan Ash is de manier waarop hij dingen ter sprake brengt. Het kan even duren voordat hij de moed heeft verzameld om me te confronteren met iets wat hem dwarszit – zoals die keer dat ik tegen hem bleef beppen toen hij *Een klein leven* probeerde te lezen – maar als hij eenmaal besluit om zijn mond open te doen, hoeft ik nooit te proberen te ontcijferen wat hij zegt. Ik ben hopeloos in het doorgronden van onderliggende beteke-

nissen. Maar in dit geval zou ik willen dat hij het niet zo duidelijk had gesteld, want ik weet niet hoe ik moet reageren.

Ik ben niet meer zenuwachtig. Ik voel überhaupt niets meer.

Ik staar met open mond naar de muur en Ash zwaait met zijn hand voor mijn gezicht. 'Fliss?'

Is dit hoe het voelt om in shock te zijn? Alsof je een soort levende drilpudding bent?

'Fliss?' herhaalt Ash.

'Sorry, die eh... zag ik gewoon niet aankomen,' zeg ik.

'Echt niet?' Ash trekt een wenkbrauw op. 'Dus al die hints over dat ik niets te doen had op dinsdag, donderdag en zaterdag zijn je helemaal ontgaan?'

Hij blijft de laatste tijd inderdaad heel vaak thuis om puzzels te maken.

'Ik dacht dat je gewoon... echt ineens helemaal gek was van legpuzzels,' antwoord ik lamlendig.

Wat ben ik toch traag van begrip. Hij heeft gelijk. Dit is de eerste keer dat hij gevraagd heeft om te chillen op een Verboden Dag, maar er waren wel degelijk tekenen. Hij vond het jammer dat we niet naar een bepaald concert konden omdat het op een zaterdag viel. Hij was irrationeel geïrriteerd over het feit dat we nog een paar dagen moesten wachten om onze *Godfather*-marathon af te kunnen maken, ook al hebben we die films allebei al een miljoen keer gezien. Vorige week belde hij me midden in een date ineens op, 'gewoon om even dag te zeggen'. Dit zat er al een poosje aan te komen en door een combinatie van slecht zijn in het lezen van onderliggende betekenissen en glasharde ontkenning is het me ontgaan. Ik ben gelukkig en ik wilde blijven geloven dat hij dat ook was.

Er razen wel een miljoen dingen door mijn hoofd. Hoe dol ik ben op mijn vrijheid. Hoe erg ik Ash kan missen op

een doordeweekse dag. Hoe waardeloos de seks met andere mensen soms kan zijn. Hoe geweldig het soms is. Hoe geweldig de seks met Ash is, altijd. Hoe leuk ik het vind om nieuwe mensen te leren kennen. Hoeveel ik van Ash houd.

‘Waar denk je aan?’ vraagt Ash.

‘Aan heel veel dingen,’ antwoord ik naar waarheid.

Ash knikt en glimlacht. De spieren in zijn gezicht ver trekken en ik zie wel hoe zenuwachtig hij moet zijn geweest om het me te vragen, wat hartverscheurend schattig is.

‘Ik hou zoveel van je.’ Ik knijp in zijn hand.

‘Ik hou ook van jou.’ Hij knijpt terug. ‘Luister.’ Hij staat op van het bed. ‘Je hoeft er nu verder niks over te zeggen. Laten we fajita’s gaan maken en tv-kijken met Jenny. Dan hebben we het er nog wel over, oké? *No pressure.*’

‘Tuurlijk, ja.’ Ik knik en stel mezelf gerust dat er nu – op dit moment – nog niets hoeft te veranderen.

Moeizaam kom ik ook overeind. Ben ik altijd al zo zwaar geweest? Het voelt alsof mijn benen het elk moment onder het gewicht van mijn lichaam kunnen begeven.

Ash gaat de kamer uit en ik volg hem en doe mijn best om normaal te lopen. Als we naar beneden gaan bedenk ik me hoe fijn het is dat hij hier is op een donderdag en wat een enorme stap het is dat hij me in feite om al mijn donderdagen heeft gevraagd.